

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

===== POBOŽEN MESEČEN LIST. =====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vpok. pleb. v Čerensovih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

Dári.

Milodari na veržejški šamostan nabrani v Velkoj-Polani.

Toplak Števan 1 K, Vuk Števan 1 K, Špilak Janoš 1 K, Lebar Matjaša dovica 1 K, Kotnjek Jožef 3 K, Kelenc Ivan 1 K, Cuk Števan 1 K, Tivadar Števan 1 K, Hozian Julia 1 K, Tivadar Martin 2 K, Cigüt Peter, Kelenc Ana, Žerdin Marka dovica, Matjašec Ana, Kranjec Marko, Špilak Jožef, Nežič Kata, Nežič Ana, Nežič Bára, Utruša Bara, Raščan Marko, Lebar Marko, Zelko Števan, Zelko Marko, Krampač Števan, Törnár Kata, Hozian Jožef, Krampač Matjaš, Jörköš Ivan, Lebar Ana, Z. J., Kelenc Števan, Cuk Matjaš, Zelko Mihal 1—1 K, Ritlop Ivan 10 f, Matjasec Ana 20 f, Vuk Jožef 10 f, Gerič Matjaš 40 f, Hozjan Ivan 20 f, Žerdin Jožef 10 f, Gerič Marija 20 f, Vožar Ana 20 f, Vožar Jožef 10 f, Tibaut Števan 20 f, Püčko Marko 20 f, Kotnjek Janoš 40 f, Prša Števan 20 f, Šobočan Ivan 20 f, Cuk Števan 20 f, Vuk Mihal 40 f, Tivadar Števan 40 f, Žerdin Števan 60 f, Žalik Ana 20 f, Kelenc Marko 20 f, Tivadar Marko 40 f, Mertük Ivan 20 f, Hozian Julia 40 f, Raščan Matjaš 20 f, Jaklin Števan 40 f, Žizek Mihal 28 f, Matjašec Števan 20 f, Žizek Jožef 20 f, Püčko Ana 40 f, Püčko Števan 40 f, Püčko Verona 20 f, Prša Ivan 40 f, Žerdin Janos 20 f, Tivadar Števan 10 f, Kokun Števan 70 f, Kelenc Jožef 40 f, Cigüt Péter 40 f, Gornjec Martin 20 f, Kelenc Jožef 20 f, Žizek Stevan 40 f, Püčko Janoš 30 f, Kranjec Stevan 40 f, Horvat Marko 40 f, Kelenc Kata 30 f, Kranjec Jožef 40 f, Püčko Marko 10 f, Jaklin Orša 20 f, Kelenc Ivan Petrov 20 f, Matjašec Ana 40 f, Cuk Ivan 20 f, Prša Janoš 40 f, Laki Stevan 20 f, Laki Jožef 20 f, Jaklin Stevan 20 f, Jaklin Bara 20 f, Prša Ana 20 f, Jaklin Ivan 20 f, Kramar Marko 40 f, Horvat Stevan 80 f, Prša Stevan 20 f, Kelenc Matjaš Hozian Stevan 20 f, Salaj Stevan 60 f, Tivadar Marko 60 f, Vori Manka 40 f, Žerdin Marko 20 f, Hozjan Jožef 30 f, Hozjan Marko 20 f, Kranjec Marko 10 f, Knauš Ivan 40 f, Püčko Janoš 20 f, Prša Ivan 20 f, Matjašec Matjaš 20 f, Žerdin Matjaš 20 f, Magdič Marija 50 f, Magdič Ivan 36 f, Režonja Stevan 20 f, Hozjan Stevan 20 f, Horvat Jožef 20 f, Hozjan Kata 20 f, Jörköš Ivan 20 f, Utruša Bára 20 f, Nežič Kata 20 f, Nežič Ana 20 f, Horvat Stevan 20 f, Tumpa Stevan 40 f, Litrop Ivan 20 f, Tumpa Marko 40 f, Balážek Marko 30 f, Gelt Jožef 20 f, Hozjan Stevan 20 f, Horvat Jožef 20 f, Žalik Stevan 40 f, Gelt Jožef 30 f,

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJŮJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice 1. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, šteri den je te pobožen list prvič slovencom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

Kaj bo letos od julija 22-do 26-ga?

Dečica draga! Té dnéve bo v Lourdesi jáko dosta lůdi z celoga sveta. I ti vnogi lůdjé do si pogučavali od toga, kak naj moremo Jezuša v oltarskom Svestvi bole lůbiti. Oltarsko svestvo se po grčkom euharistija zové,

zato je imé toga shoda v Lourdeši: euharistični shod to je kde vküp hodijo národi zavolo euháristije, za volo oltárskoga svestva. Dvajseti pétí bo té shod. Držao se bo na tistom mesti, kde se je Marija prikazala ednomi lüblénomi deteti: Bernadetki, kak ste láni číteli.

Ne istina, da bi vi túdi tam radi bili i čüli dostadosta lepoga od Jezusa i Marije? Če bodete tistim dobrim lüdem pomagali, ki do si tam od Jezusa pogučavali, da se njim posreči podignoti lübezen do Oltárskoga Svestva te vi túdi tam bodete. Kakda? Tak, ka v vseh molitvah, v vseh mešah v vseh pobožnostih bodete del dobili, nájbole vas pa blagoslovila i jako-jako polúbila bo Marija, Prečista Devica po svojem Jezušeki.

Kaj pa bi mogli vi te včiniti, da pomagate tistim možom? Sveti Filip Nerejski je dečico oproso, naj molijo za njega, da reši düše. I? »Moji junáki« — piše — so mi pomogli düše rešiti. Láni, kda je na Malta otoki bio euharistični shod, je 400 máli deklin v Armeniji v Aziji tri dni samo krüh sühi jelo i štere so smele že, k prečiščávanji hodile, naj se shod posreči. Pa što bi znao povedati po celom sveti, keliko je dobroga včiniła dečica za svojega lüblenoga Jezusa. Ti drága i lübléna slovenska dečica, ne zaostani od ovih. Moli k Prečistoj Devici Mariji za dober uspeh, za srečen dokonček toga drágoga shoda. Molite v té namen ali to desetino:

„Koga si Devica od sv. Düha poprijela,“ ali pa če znate, málo čislo od Nevtepenoga ali brezmadežnoga poprijetja Marijinoga. To čislo stoji z trej očanašov i 12 zdravi marj. Pred vsakim ocanašom se právi: Dika bodi Bogi Oči i Sini i svetomi Dühi; pri vsakoj zdravojmarji pa po iméni: Jezuš se právi:

O Marija, brezi greha poprijeta prosi za nas, ki k tebi pribežimo. To je vse. Jako lepa molitev i Mariji dopadлива. Ne je pa potrebno zato si čisla küpüvati. Na navadno je túdi dobro to zmoliti. To zmolite vsaki den de julija 26-ga. To je to prvo delo.

To drugo je pa zatajitev. Vsaki dén denite z tistoga falajčka, šteroga nájráj máte, nekaj malo k stráni i dajte siromáki, ali komi drugomi. To túdi vsaki dén.

To tretje je pa to, pridite kem večkrat k Jezusi pri sv. obhajili posebno pa julija 26-ga v nedelo. Prečistite se té dén. Té den bodo naime v Lourdesi jezeri no jezeri šli k obhajili i desét jezeri no desetjezeri molili i sprevajali Jezusa pri precesiji.

Dečica, edno ešče. Prosite svoje stariše, brate, sestre, poznance, náj oni to túdi z vami delajo, naj zvnoge grešne dūše dobijo miloščo, da se povrnéjo i ne bodo več žalile Jezusa i ne preklinjale njegove presvete matere.

To vas prosi v Marijinom imeni, ki vas lūbi. Ali, da ga poslūhnete. Vūpam se.

Človeka išščem.

Moder Šalamon kráo je šo ednok iskat človeka. Najšeo je vnogo možkov, ki so vsi bili tak oblečeni, kak možki so, so meli obraščenje, njūva reč je bila močna, globoka, pa med vsemi temi je Šalamon nej najšeo tistoga, šteroga je tak dolgo iskao. »Ednoga človeka sam najšeo med jezermi«, je pravo nato. (Eccl. 7, 29.)

Pravih, resnih, celih človekov je zaistino jako malo!

Ka je znamenje pravoga človeka? Pa ka je posebno znamenje katoličanskoga, v resnici pravoga človeka? Nej njegova postava, nej obleka, nego njegovo močno pa dosledno katoličansko mišljenje, pa njegovo neprestano i močno djanje, štero se ravna po večnih, nespremenljivih zakonaj katoličanske vere.

Ja, tak utemeljeno, samozavestno pa dobro premišleno djanje znači právoga katoličanskoga človeka, štero djanje pa more priti do veljave nej samo v družinskem,

ne go tudi v javnom življenji kak napriliko pri volitivaj, odebiranjaj poslanikov itd.

V irskoj državi so leta 1828 O'Konel Daniela šteli zvoliti v angleško zbornico, naj bi on nazaj spravo svojimi potlačenomi narodi versko i politično slobodo.

Volitev je bila težka. Največ irskih kmetov je bilo najemnikov bogatih proteštansov, ki so pa nanč čüti nej šteli od O'Konela. Vnogo teh najemnikov je prišlo v temlice, ki so nej meli s kem plačati najemnine v pravom časi. Tak so tudi gnali v temlico ednoga najemnika, šteromi je ime bilo Prunti. Njegova zvesta žena ga je do temlice sprevaljala z malim detetom v naročji. Gda bi v temlico meo stopiti, njemi je kričao proteštant, šteroga zemlo je meo v najem:

— Daj svoj glas na mojega človeka — pa boš prosti!

Prunti je zdaj pogledno na svoj jedini kinč na toj zemli, na svojo zvesto ženo pa na svoje jedino, ljubleno dete, so se njemi oči zaskuzile, pa je že šteo bogati proteštanta. Žena njemi je pa nato velela:

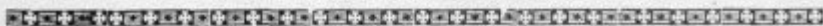
— Boj močen, stanoviten! Zmisli si na nemrtelno dūšo pa na prostost naše domovine.

Prunti si je zatem v resnici ráj zebrao temlico, liki bi pa bogao zapelivoga protestanta. Pravo je zato:

— Odprite mi temlico, jaz neščem voliti proti svojoj dūši pa proti svojoj domovini.

Tak močne, stanovitne pa z prepričanja delajoče prave katoličanske možke daj Gospodne Bože našemi narodi!

(Hirnök 1914.)

Od sestre Marije Benedete.

Potrpliva betěžnica je mela edno želenje. Jako rada je poslūšala igranje z orgolami, zato je prosila

predstojnico, naj dovoli, ka njoj k posteli postavijo male orgole. Predstojnica njoj je spunila želo, so njoj k posteli postavili male orgole, na štere orgole je potom ona z ednov rokov igrala lepe pesmi pa viže. Gda je pa že tak slaba postála, ka je sama nej mogla več z rokov nikaj, potom njoj je od časa do časa štera drüga sestra malo orglala.

Leta so se medtem minjavala. Preteklo je 10, 20, 30, 40 pa ešče 50 let, kak je ona na posteo privezana čakala od vöre do vöre smrt. Gospodni Bog jo je pa šteo podignoti med manternike pa med jünake, ki so dobrovolno pretrpeli vse te najgzozovitejše bolečine. Pokazao je Bog, ka je mogoča včiniti moč njegove milosti. Telo, štero se je borilo z smrtjov, je več 50 let obdržao pri življenji. Kakšo moč pa more dati milost boža ešče dūši! Benedeta je najbole grozne bolečine tak prenašala, kak prenašajo drügi lüdje veselje. Celih 52 let jo je nišče nej čüo, ka bi ednokrat zjéčala. Njen obraz je bio miren, pa se je nigdar nej vidla na njem nepotrplivnošča. Obiskavali so jo betežnicje na dūši pa na teli, naj bi zadobili pri njoj polejšanje za svoje bolezni. Sestra Jozefa, štera njoj je vseh 52 let dvorila pa poleg njene posteke stara postanola, pripovedavle, ka se je vnogo lüdi samo po tom, ka so betežnico vidili, natelko poživilo, ka so z velkov dūševnov zadovolnostjov odhajali. Vnoge lüdi je edna sama reč betežnice potolažila pa k potrplivosti nadignola. Ednok je med večimi obiskovalci prišeo tüdi eden neveren slobodnozidar, šteri je po vsoj sili šteo zadobiti zdravje pri betežnici, pa je nazadnje ešče to pravo, ka či ga ne ozdravi, ka se te strli.

Sestra Benedeta njemi je z najvejšov mirovnostjov eta pravila:

— Gospod, bole se vi skrbite za dūšno zveličanje, kak pa za telovno zdravje. Ali ne valá dūša več kak telo?

Té reči betežnice, štera si je mislila samo na zveličanje duše, za svoje telovno zdravje je pa poleg smrt-noga betega nikaj nej marala, so natelko strsnole toga nevernika, ka je postao ž njega dober katoličan.

Vnogo čüdnih ozdravljenj pa spreobrnjenj se je zgodilo pri toj betežnici, štere betežnice prošnje je poslušno Bog. Sestra Jozefa, ka njoj je dvorila, pripovedavle, ka je ednok Bog na njeno prošnjo dao ednomi deteti videnje, štero dete je že nikaj nej prle vidilo. Znala je dostakrat tüdi naprej povedati betežniki, či ozdravi ali pa nej. Či je znala, ka betežnik ozdravi, je navadno pravila:

— No. vej mali Jezušek poslušne prošnjo.

Či je pa vidla pa znala, ka betežnik neozdravi, potom je pa rada pravila:

— Moremo se vdati Božoj voli. Z Boga pomočjov je tüdi znala večkrat preroküvati. Tak se je zgodilo, ka je ednok prišla k njoj predstojnica pa njoj je pravila, ka so kardinal Bedini, tistoga časa viterboski püšpek, dosta lepih sveč poslali samostani za dar. Benedeta si je malo nekaj premišlavalala, zatem je pa pravila:

— Kákpa, té sveče do ravno pri njem gorele!

— E, ka to praviš, draga sestra! vej so šče kardinal tak močni pa zdravi.

— Častita mati, to se vam samo tak vidi. Bodete že videli, ka do te sveče pri njegovom mrtvom teli gorele! Tak se je tüdi zgodilo. Kárdinal Bedini je za dva dni mro: njegovo telo so položili v drvo v samostani, pa so sveče resan pri njegovom mrtvom teli gorele.

Mela je tüdi prikazen, gda je bio vmorjeni italijanski kráo Umberto. Ravno tisto vöro, gda so krala bujli, je ona preci obširno povedala, kak so ga bujli. Po mesti se je hitro razneso glas od té njene prikazni, pa so se lüdje čüdivali. Za par vör potom je pa li prišeo brzojav, ka je kráo zaistino vmorjeni.

Margeta, italijanska kralica, je jako poštüvala sestro

Benedeto. Večkrat jo je osebno obiskala, v pismaj jo je prosila, naj za njo moli, pa njoj je pošilala vučene strežnice (dvorjenice).

Njüva Svetlost, X. Pius rimpápa, so jo tüdi osebno poznali, pa so gosto pozvedavali za njov, kak se počüti. Gda je sestra Benedeta obhajala polstoletnico svoje grozne bolezni, ka je že 50 let bila v posteli med neprestanimi bolečinami: te so njoj rimpápa X. Pius poslali pismo, štero so sami napisali, pa v šterom pismi so to betežnico kak Kristušov zemelski namestnik opominali, ka kak je sv. Pavel postao sredstvo v rokaj Boga ravno po tom, ka njemi je Bog pokazao, kelko de mogeo zavolo njegovoga imena trpeti: tak je njo tüdi Bog odebrao za takše sredstvo, zato ka po njenom trplenji ščé pokazati Gospod, ka je mogoča včiniti moč boža, pa ka so čüdna dela bože milosti ne navezana na prostor, ne na čas pa ne na osebo. Rimpapa se njoj zatem sami priporačajo v molitvi. To pismo so kardinal Kaseta, šteroga so X. Pius oprosili, nesli osebno v mesto Viterbo, pa so tam v sobici betežnice na petdesetletnico njene bolezni opravili sveto mešo.

Ta soba se je po pravici lejko imenüvala kapelica, zato ka se je v njoj vsaki den opravljala sveta meša. Bio je v njoj oltar, po stenaj je pa bilo vse puno kepov pa drüghih pobožnih reči, štere so sprinesli tisti, štere je Bog poslühno na prošnjo betežne sestre Benedete.

Po smrti sestre Benedete so njene tivaršice komaj kaj ohranile z med teh dugovanj, zato ka je vsaki, ki jo je prišeo gledat, šteo meti kakši spomenik. Mrtvo telo je več dni v cerkvi ležalo v drvo postavleno. Smrt je nej nahala nikšega znamenja na njenom obrazi; ki so jo poznali od mladosti, pravijo, ka je v drevi bila tak lepa, kak je bila, gda se je kak mlada devojka v samostan podala. Lica so se njoj držala na smeh, kak komi se kaj lepoga senja. V rokaj je držala razpetjé, na čelo so njoj pa položili lepi venec.

Mesto Viterbo je dalo pokopati z velkov slovesnostjov to Kristušovo manternico, pa se že tudi vršijo priprave, ka bi jo zapisali med blažene.

(*Virágoskert 1914.*)

Svéta Monika.

Kak nezmerno je ljubila svéta Monika svojega Augustina, kakšo pazko je mela na njega vsigdár, kakši stráh je trpela za njegovo dūšo, naj se ne pogūbi, očivestno nam káže sledéča dogodbica iz njénoga življenja:

Monika ednok pismo dobi od Augustina iz Karthage, gde se zdržávaeo. Z trepetajočimi rokámi vrtgne gori to pismo. Nikši notrášnji glás njoj že naprej nazvisčávaeo, ka se z Augustinom nikaj ne dobro pripetilo. I prav je mela Augustin njoj v pismi na znanje dá, ka povrėti ščé Karthagó, priyatli ga náime nagučávlejo, naj ide prejk v Rim, tam njega vékša část i dika čáka, kak v Afriki i záto on nameni tá idti srečo iskat.

Svéta Monika je včasi sprevidla, kak nevarna bode tá pot za Augustina. Tak daleč vkraj biti od ljuboga siná, ka bo ž njega, či ga na sébe nihá, da blūzi njega bila pa li v kakšo pogūbelnost je prišao, ka pa te zdaj, da edno morje bo med njima!

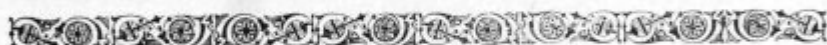
Njegova dūša je v nevarnosti, tá edna misel njoj ne dá mira. Ne pozna več ne darítve, ne trūda, na veliko delo se odloči. Šla de k sini, prehititi ščé njega prlé, kak v Rim odide. I résan ide v Karthago i na dobro srečo Augustina ešče domá nájde; rávno se nikaj vkūp pakivao, ka bi te na drūgi den odpotūvaeo, gda mati notristopi i se njemi za šinjek zgrábi. K sebi stisne svoje lūbo dete i jočéč se njemi moli naj ne ide v Rim, liki

naj v Karthagi ostane, ali če rávno ščé idti, te naj njo túdi z sebov zeme, ár ovači se njoj srcé razpoči od velike žalosti. Augustin je ná vse bio pripravleni, samo na to ne, ka bi mati tak hitro za njim prišla. Ka bode zdaj činio? Malo se stršno náđ njenimi skuzami pa je túdi obečao Moniki, ka nikam ne de šo, ali skrivomá se záto li správlaó. Gđa je že vse krédi meo na pot, je začno praviti materi: Prijatel moj ide v Rim, jas ne bom šo, samo me proso, naj ga prej do morja sprevodim, záto tá po poldnévi ideva midva ž njim v pristanišče, gđe de na ládjo sedao, ali na večar bom prišao že nazáj domo. Monika včasí krédi bila z odgovorom. Či vidva ideťa k morji, te jas túdi z vama idem. To je pa ne bilo po voli Augustini, da se on tak računao, ka mati domá ostáne, on pa z prijátlom lepo na ládjo sede pa se odpela v Rim; odpovedati materi je pa záto ne vúpao i tak so šli teda vsi trije proti bregi morja. Ladja je že čakala i krédi bila na pot, samo ka je preveč veliki vihér divjao pa strašno valovje metaó, záto so se mornarje bojali na pot vzéti, liki počákali so dokeč se vihér malo potiša. Tečas se pa kre brega semtá sprevájajo vsi trije. Ali vihér nešče gorhenjati; sunce se že nagnolo, mračiti se začne i tak po mali večér nastáne. Oni pa li verno dale čakajo. Na večar vihér največkrát popústi. Ali zaman. Zdaj Augustin pa prijatel njegov vkúp poglédneta. Zarazmila sta se. Začneta nagučávati Moniko, ka je ona že trúdna, dobro bi bilo záto, či bi šla domo, njidva ta pa záto duže čakala. Monika je pa čútíla, ka njoj bole molitev potrebna kak sen, záto stopi notri v sv. Cipriana kapelico, štera je tam blúzi na bregi stála ino se v dugo i goréčo molitev pústi. Tam je ostála celo noč i niti vpamet ne vzela, ka se že zoriti záča. Prebúdi se zgloboke molitvi i stopi z kapele, okoli poglédne, o jaj, Augustina nigdi ne viditi i prijatla túdi ne!

Kak je naime Monika odišla v kapelo, vihér je malo

pomenkao i ladja se podala na pot. Augustin pa prijatelj sta se odpelala i Moniko pa v kapeli v molitvi povrgla brez toga, ka bi slovo zelá od njé. Gda Monika s kapele pride, te je že ladja deleč odplavala od brega, iz štere Augustin ešče eden mili pogléd vrže na kapelo, v šteroj mati moli za njega, pomali se sivi bregovje svoje rojstne domovine tūdi v meglo skrijejo pred njegovimi očmi i tak na dugi čas eden »z Bogom ostani« pove svojoj Afriki, gde je obprvim vido sunčeno svetlost i odide v eden drugi, pred njim ešče nepoznami svet, v našo stáro Európo — srečo iskat.

(Dale.)

Najponiznejše Srcé Jezušovo.

I či je že šteo človek postanoti, bi si lejko zébrao na zemli najjimenitnejše okolščine. Pa rávno na opak se je zgodilo, vse v nájvékšoj poniznosti. Siromaška je njegova Mati, narodo sze je v slaboj štalici v sirmaški plenicah poviti je ležao v jaslicaj na trdom i mrzлом; i tak malo lūdi je znalo za njegovo rojsvo. Tak kak drūgo grešno dete je po židoskoj šegi bio obrezan, i on ki je bio od veka, si je dáo imé dati.

Poglednimo sče dale. Nikelko dnevov potom ga vidimo z Marijov i Jožefom bežéčega v Egiptom. Še tisti slab kot, ki szi ga je zébrao za prvo stanūvanje, se njemi bráni; bežati je pripravljeni z dežele, v šteroj má pravico prebivati, ne samo po božoj liki tūdi po človečoj postavi; ognoti se je šteo králi, šteroga moč je teliko kak nikaj proti njegovej. Kāk ponizno Srcé má Jezus!

Zatém pride z Jožefom i Marijov v Nazaret. Nova neskončana lübezniva podoba poniznosti se nam tũ razvija. Tiho življenje v Nazareti je istina nájlepša šola poniznosti. Za tesáčovoga sina šče valati pri sosédaj. V nikšem dugovanji ne razodevle i ne žele več kak drůga deca. Či ravno je večna modrost, kaže le teliko razuma i znánja, keliko je njegovim mladim letam primerno. »Raseo je kak na starosti, tak na modrosti i milosti pred Bogom i pred lůdmi.« V prostoj hišici siromaškoga delavca je njegovo stanůvanje. Křůh, ki si ga pomága sam slůžiti v znoji svojega božega lica, je njegova zmerna hrana. Samoten i pozábleni živi v sredini svojega lůdstva tisti od šteroga je angeo boži napovedao njegovoj Materi:

»Gospod Bog njemi bo dáo stoléc Davida njegovoga oče i kralůvao bo v hiži Jakopovej na veke.« Pa kak zdaj kralůje te večén Křáo? Sv. pismo nam na kraci pové, kak: I je ž njima šo i prišeo v Nazaret i njima je bio pokoren. (Luk. 2, 51). Kak lübezniva poniznost, ki jo je včilo nájlepše Srce Jezušovo celih 30 let.

I kak je bilo, gda je zapůsto nazarensko samoto, ár je očivesno začno včiti? Pa vse v nájvėkšoj poniznosti. Drůgi vučenjácje njegovoga časa so se že po obleki poznali od drůgi lůdi: sůknja njim je bila precí šérše zarobljena, na plašči so bili zašiti dugi zábrinki, zbérali so si prve stolce, po shodnicah se štimali itd. Zveličitelovo Srcé pa ne poznalo nikše nečimernosti.

Gda stopi prvič med lůdstvo, ga šče poznati ne morejo; Ivan Křstiteo ga šče le spozna, ár njemi je bilo z nebés razodeto, šteri je. Tůdi jih ne začne včasi včiti, liki ž njimi vréd ide k Jordáni, kde je Ivan pokoro gláso i krščávao spokornike. Kak drůgi stopi v vodo; vsaki ga má za grešnika, ki je pokore potreben, i v svojoj brez-krajnoj poniznosti šče, da ga májo za spokornika, ár Ivana prosi náj ga krsti. Ivan se zosága takše poniznosti, ne vůpa, bráni se. Jezuš pa ga šče bole sili rekoči:

»Niháj zazdáj; zato ka tak se nam spodobi vso pravico zpuniti«. (Mat. 3, 15.) Kak ponizno govori: »nam se spodobi«, viš, kak drugim, tak njemi — i sv. Ivan

Ježusek rože beré, Njen se radúje Srcé. Pa lepe té rože So dúšice naše.

ga krsti. Skoro bi mislo, da je tá prelübezniva poniznost Jezušovoga Srca nagnola nebeskoga Očo, da je

zézvao z nébe: »To je moj lübléni Sin, do šteroga mán vse dopadenje«.

Kak da bi bio potreben šče posebnoga pripravlanja, ide v püščavo, tam moli, premišlávle i posti se 40 dni i 40 noči. I ka se šče zgodi? Celo to, da se šatani dovoli skušati, da bi bio v vseh réčeh podoben svojim bratom. Nerazumlivo veliko je bilo že to, da je Bog pokoren človeki: ali da je bio celo šatani pokoren, keliko se je dalo brezi greha, da se je žnjim šteo pogovárjati se njemi je dáó pelati na vrh cérkvi, na visoko goro, to je nájglobša poniznost, ki si jo moremo misliti. O neskončana poniznost Srca Jezušovoga.

(Dale.)

Nebésa — Svádba.

»Blaženi so oni, ki so pozváni na svádbeno večérjo Agnjecovo.« (Skr. raz. 19., 9.) Ali dosta vékša blaženost nevesti, s šterov Jezuš v nebeskom králestvi sklene zvezo lübézni i s šterov obhaja večno svádbo. Znáno je vsakomi, da v nebésaj ne ga več potrebčin, štere tū poskušamo na sveti. Ůda bomo stáli pred božim stolcom, ne bomo občútili ne lakote, ne žeje, ne mraza, ne vročine; »tūdi ne de več žalosti, ne ječanja, ne bolečine, ár vse poprešnje miné«. (Skr. raz. 21., 4.) Tam bomo kak angelje boži. I ár naš düh niti misliti ne more, kakše je nebesko veselje, nam je Jezuš povedao priliko od králestva, da vužiga naše želenje po časti, priliko od skritoga kinča, da pobüdjáva naše želenje po bogástvi, i priliko od svádbe, da vžiga naše hrepenenje po veselji

Vse ka si človek more na sveti misliti prijetnoga, veseloga i veličastnoga, vse to de v neskončanom preobilji

v nebésaj njegov delež. I ár je svádba velika veselica, nam kaže Kristuš nepopislivo radost, ki nas čaka v nebésaj v priliki od svádbe.

»Nebesko králestvo je podobno deseterim devicam štere so vzéle svoje svetilnice i so šle zaročniki i nevesti proti. Pét jih je bilo nespametnih, pet pa čedni. Petére nespametne so vzéle svetilnice, olja pa neso vzéle sebov. Čedne so pa vzéle olje v svojih posodaj z lampicami vréd. I ár se zaročnik zamüdo, so vse podremale i zas-pále. O polnoči je pa nastano šüm: Ovo; zaročnik ide idte njemi proti. Te so stanole vse tiste device i so pri-právlale svoje svetilnice.

Nespametne so pa modrim pravile: Dajte nam svoj olij ár naše lampice vgašüjejo. Čedne so pa odgovorile rekoč: Da i nam ne sfali i vam idte si raj küpите. Gda so odišle küpüvat, prišeo je zaročnik, i priprávlene so šle ž njim na svádbo, i dveri so se zaprle. Te so pa prišle tüdi one device, rekoč: Gospod, Gospod, odpri nam! On je pa odgovoro i pravo: »Zaistino vam povem ne poznam vas«. (Mat. 25., 12.)

Ta prilika je tak jasna da je ne trbé razlagati. Zaročnik je Jezuš. Nevesta gli zaročnica ne samo katoličánska církev, nego vsaka človeča düša. Svetilnice pomenijo svetlost sv. vere. Olje so dobra dela Müdenje zaročnikovo je čas našega življenja. Šumo polnoči pomeni smrt. Zaročnik pride, to je vabilo na nebesko svádbo. Či pa zamüdimo hip, gda Jezuš pride, da bi nas odpelao vnebésa — i ne vemo vöre ne hipa — se nam nebeska vráta zapro i nigdár več se ne odpro. Náj potom le klonkajo nespametne device, kak njim je vola, vsigdár bodo čüle strašne reči: Prekesno je, prekesno je! Zamüdile ste čas, ne poznam vas več, nigdár i nigdár več.

Tiste pa šteri idejo na nebesko svádbo, oh kakša radost, kakša bláženost je tam čaka. Zveza lübézni, štero v nebésaj sklepa düša z Bogom, jo tak zjedini z žnjim,

da se obá zlijéta vedno bojštvo. Sklenivši to zvezo večne lübezni, stopi düša v rajsko veličánstvo, gde gléda Boga od lica do lica i to glédanje jo v njega spremeni. Da vidi kakši je, on ár se vdeleži njegove blaženosti. I radost düše, štera obhaja nebesko svádbo po tom zdrúženji z Bogom, je takša tak dovršena i neskončana, da njoj nega podobe na tom sveti.

»Vse zemelsko veselje«, piše sv. Bernárd, »je le žalost, vsa slast je le bolečina i vsa lepota toga sveta je gnjüsoba proti nebeskoj svádbi«. Pohodi najveselejše posvetne svádbe i po njih sodi nebesko, ge ne de krátko telovno veselje, ne vgodnost, štero obeče kakša svtár, tüdi ne bláženost vseh angelov i vseh nebeski prebiválcov, nego ge de Bog sám z vsov svojov lepotov z vsem svojim veličástvom tvoj večni delež, krona tvoje sreče i tvoje preobilno darilo, i kje se bo tvoja düša, sklenivši z Bogom zvezo večne lübezni, se v topila v morje rajске slasti i nepopislive bláženosti.

Sv. Hilarij, poatierski škof, je bio prvle oženjeni kak je postano dühovnik i škof. Meo je edno hcér. Gda so ga sovražniki krščánstva za volo njegove stanovitnosti v veri pregnali v delešnju Ažijo, zroči svojo hčérko, štera je bila šče te mála, ednoj pobožnoj držini v zrejo. Za ništerna leta, ka je deklica zrásla i kak lelija vogradi razvila svojo lepoto, njoj pride vogledi eden bogat mladénc. Ali deklica se je spomnila štrte bože zapovedi, ne obečala mladénci, dokeč ne dobila od oče dovoljenje i blagoslova. Pisala je oči záto v pregnanstvo i ga pitala, kaj naj včini. Ali oča njoj je odpisao: Zaročnik, ki te šče meti v zákon, je prenisikoga stána, ne zadosta lepi, ne zadosta moder i ne zadosta lübezniv. Tvoje srcé je prebogato za tak sirmaško ženitev. Zato sam ti poiskao drügoga zaročnika králeskoga roda, šteroga lepota, dobrotlivost i bogástvo preséga ves tvoj rázum. Gda boš ga vidila se tak v njega zalübiš i boš srečna v svoji

lūbezni Či skoro kak mislim, pridem domo, i prinesém z sebov njegovo podobo, dokeč pride sam i se zaroči s tebov. Či ti je té tanáč tvojega očo povoli, daj slovo mladénci, ki te želé v zákon, i potrpi nikelko, dokeč pride právi zaročnik, ki je tvoje lūbezni vreden.

Deklici je bio očin tanáč po voli. Gda je Hilarij prišeo nezáj na Francosko, njoj je prineseo podobo križanoga Kristuša, nebeskoga zaročnika čisti dūš. Devica se toga zaročnika razveseli i sklene, posvetiti njemi svoje srcé. Naskori na to smrtno zboli v cvetji svojega življenja; ár istina je, ka človek ne vé hipa ne vūre, gda ga Gospod pozové k sebi. Hilárij njoj je stáo na stráni kak dūšni pomočnik i gda njoj je pokázao Agnjeca božega, velo njoj je ves genjen té reči: »Člej, moja hči, zaročnik pride. To je králeski sin, s šterim sam te zaročo; idi teda vnebesko svádbo i veséli se vekomaj, da se je spunila tvoja lūbezen«.

O da bi tūdi mi, gda pride svádba, štero je Jezuš pripravo svojoj nevesti, se veselili tak i diko spevali Bogi. Blaženi so, ki so pozváni na Agnjecovo svádbo!

Premišlávali smo teda štiri prilike. Odprimo šče ednok sv. pismo. Tū nájdemo šče vnogo prilik, ki predstávlajo nebesko králestvo, kak na pr.: Prilika od sejača, od hižnoga gospodára, ki plačúje svojim najemnikom nájem, od tržni min, od večérje, od prijétnoga gája, od zadoblene vadlinge, od krone, od božega mesta, od hiže gospodove itd. Ali vse te podobe, čerávno predstávlajo, ka je nájimetnitnejšega i najprijetnejšega na sveti, venda niti senca neso proti istini.

Vidi se mi da sam Kristuš ne naišeo rečih opisati nebesko králestvo, ali pa, da človeči rázum i človeče srcé ne more razumiti to, ka nas čáka tam. Dokeč blo-dimo eti v senci nevednosti, ne moremo glédati Gospodovih čūd. Či zemelski rečih ne razumimo, kak bi nebeske? Pa rávno ta nemogočnost, nebesko veselje razumiti, nam

svedoči, kak neskončano veličastno more biti. »To je moja tolážba piše sv. Gregor, da služim Gospodi, šteroga velikost i veličastvo je takše, da presega ves moj rázum. Či bi jaz razumo večno bláženost, bi bilo kaj maloga. Ar so pa nebésa nezapopadliva skrivnost, mi je svedok vera, da me tam čáka neskončana radost, pa ne žalost, zdrávje pa ne bolezní, svetloba pa ne kmica, življenje pa ne smrt. Tam se mladost nigdár ne postara, lepota nigdár nezvehne, lübezen se ne ohladi, radost nigdár ne henja, i življenja nigdár ne de konec, ár Bog sam, nájvékša dobrota, bo naš delež na veke*.

Stöger Janoš S. J. „Nebeska krona“.

Servulus.

Za časa svetoga Gregora, rimskoga papo, je živo v Rimi eden siromak berač, ki je jako pobožen pa boga-boječi bio. Ime njemi je bilo Servulus. Od svoje mladosti je bio skülavi, žmetno je stanjüvao pa sedao, pa si je v svojem sirmaškom stáliši nej znan pomagati. Njegova vrla mati pa njena sestra sta ga meli pod skrbjov. Vsako zajtro sta ga odpelali pred vélke dveri cerkvi sv. Klementa. Dobri lüdje so tam vnogo milodárov znadavali betežnomi sirmaki; njegovo trpljenje je ubüdilo sočütje v vsakom srci. Pa on je dobleno miloščino delio tüdi svojim tivarišom, sam se je pa zadovoló, či je meo ta najpotrebnejša. Njegovo düšo je kinčila angelska jakost potrplivnosti pa krotkosti, vsaki se je čüdivao, ka je on vse nehao na božo volo, njegova vüsta so vsigdar pobožne zdihaje pa lübezlíve reči šošnjala. Lüdje so se radi ž njim v guč vzeli, on njim je pa vseli tak genlivo znan gučati od bože lübéznosti. Nezgovorno veselje je čüto

tüdi te, gda je za svojo düšo proso milodar, vrastvo, lejšajoči balzam. Večkrat je proso, ka njemi je što mogeo kaj čteti z svetih knig. Z veseljom pa z pazlivostjov je poslušao navuke, tak ka je že nazadnje napamet znao biblijo. Gda je eden den páli pri cerkvi bio, pa so siromaški lüdje stopili okoli njega, ka bi ga poslušali, je čüto, ka se njemi približavle zadnja vöra, zato je proso svoje poslušavce:

— Dragi krščanski bratje! Jaz merjem, ka ne bo dugo, zato vas prosim, molite pa spevlite z menov, naj hvalimo Gospoda!

Prošnjo so njemi poslühnoli. Njegov slab glas se je vmešao v pesem drügh vernikov. Gda je spevanje potihnolo, je samo skričao od veselja:

— Ovo! ne čüjete lepe nebeske pesmi?

Glava njemi je nato povisnola, düša je pa šla v nebesko kralstvo.

Gregor pápa je občuvao reči toga siromaškoga človeka, z šterimi rečmi je hvalo Boga, pa je je dao v marmor vklesati v cerkvi sv. Klementa. Tak je ohranjeni spomin toga sirmaškoga berača, šteromi je Gospodni Bog poslal tak lepo smrt za njegovo veliko potrplivnost.

(Hirnök 1914.)

Mali Jezušek v vsetoj hoštiji.

Eden dühovnik je meo vrloga ministranta. Vsaki den je redno prišeo té deček v cerkev pa je pomagao dühovniki pri svetoj meši. Zgodilo se je pa, ka je eden den z jočom prišeo domo pa se je etak začno tožiti materi:

— Mati moja! jez pa bormič več ne bom šo ministrativat!

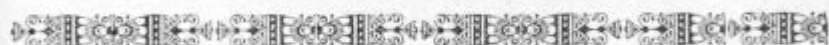
— Zakaj pa nej, sinek moj?

— Zato nej, ka sam dnes vido v svetoj hoštiji edno malo detece ... štero detece je roke proti meni razprestlo pa me je zvalo k sebi. Vido sam, ka me je šteló k sebi stisnoti ... pa se mi je jako veselilo ...

Pa znate, draga mati, to detece so dūhovnik raztrgali pa je pojeli.

Zato se pa zdaj bojim, ka pa či bi drūgoč ... mene tūdi pojeli ...

„Hk.“ 1914.

Don Bosko i sv. Vincencij Pavlanski.

Sv. Vincencij Pavl. i častitlivi Janoš Bosko sta si v življenji jako podobniva. Don Bosko je občūdūvao velikoga francuskoga svetnika in knižico: *Kristjan po sv. Vincenciji Pavlanskom*. I vkom sta si podobniva?

Kak sv. Vincencij, tak se je podao v Rim tūdi don Bosko, da obišče sv. Očo, grob sv. Petra in slavna svetišča. Kak sv. Vincencij, tak je predgao tūdi don Bosko po mestaj in po vesnicaj. Oba sta se trūdila za v zgojo gorečih dūhovnikov, za razširjanje dūhovniških i redovniških pozvánj.

Kak sv. Vincencij, tak je bio tūdi don Bosko veselega značaja, nagnjenoga k čemerom, je nasledūvaoga v lūbeznivosti i ž njov vabio lūdi.

Kak sv. Vincencij, tak je tūdi don Bosko sprejemao peršone vsake vrste i vsakoga stana pa njim dajao modre tanáče. Kak prvi, tak je tūdi drūgi občevao z vladari in z velikaši; oba sta vredniva občūdovanja vsled odkritosrčnosti, štera nikdar ne zamuči pravice.

Sv. Vincencij Pavl. je zbūdo v vnogih samostanaj prvejše spunjávanje pravil; don Bosko je delo z velikov srčnostjov, da bi obvarvao samostane pred svetskov oblastjov in jih je vno go rešo.

Sv. Vincencij je nastavo družbo lazaristov i smilenih sester; don Bosko družbo salezijancov i hčer Marije Pomočnice.

Sv. Vincencij je delio kinče med siromake i je rešo cele dežele iz skrajnih štiskov, don Bosko je zbiraó kinče za deco, za vboge sirote i je vnoгим preskrbo vzgojo i pošteno službo.

Sv. Vincencij je nastavo družbo plemenitih dam (gospé), da bi ga podpirale vdelaј smilenja, z té istim namenom je nastavo don Bosko družbo sotrudnikov.

Sv. Vincencij je pripomogao k izvolitvi pūšpekov v francuskih pūšpekijaj, po delovanji don Boskovim je več kak pédeset pūšpekij na Talijanskam prijelo pastéra.

Ludvik XIII. je želo v smrti sv. Vincencija, da bi ga tolážo; veliki vojvoda toskanski je pa don Boska.

Sv. Vincencij je dosta delo za nezmotlivost rimskoga pape, don Bosko se je zato podáo v Rim, da bi premago predsodke ništernih dūhovnikov, šterim se ta verska pravica ne vidila potrebna.

Sv. Vincencij je šceo razširiti vero po Škotskom, Irlandskom, Angleškom i v Indiji, don Bosko pošle salezijance na Angleško, med divjáke v Patagonijo i na druge kraja sveta.

Kerec.

Moč svetoga rožnoga venca.

Pred oltarom device Marije v cerkvi redemptoristov v Beči je edno zajtro rano klečala ženska. Bila je ta ženska oblečena sirmaško pa je verno molila sveti rož-

nivenec. Njene oči so bile obrnjene na Marijino podobo, z vūst je pa prihajala prošnja:

— Devica Marija, oslobodi ga! Sprosi njemi miloš-čo spreobrnjenja. Poslūhni moje molitve, ka je za njega opravlam. Bojdi njegova zagovornica pri svojem svetom Sini, ki je tūdi za njega trpo na križi!

Tak je zdihavala ženska, gda je zmolila rožni venec pa devala čislo nazaj v žep. Zatē so se njoj začnole oči skuziti, pa se je glasno hapila jokati, kak čī bi boja-zen, štero je čūtila do tistoga, za koga je molila, zbūdila bridkosti v njenom srci.

Nato si je obraz zakrila z rokami, pa pokeč so se njene oči skuzile, je molila dale pa prosila.

Z skuzami je tūdi bridkosti svoje dūše pa bolečine srca položila pred devico Marijo. Obrisala si je skuznate oči, je stanola pa je šče eden lūbeznivi pa vūpanja pun pogled vrgla na podobo Marije z prošnjov:

— O nebeska Mati, jeli pa, ka ti ne dopūstiš, ka bi mro brezi spokorenja?

Zatē se je nanizila pa je odišla.

Šla je vō z cerkvi, pa se je čūtila malo veselejša, kak gda je v cerkev šla.

Nekše prijetno čūtenje se je naselilo v njeno srce, pa se njoj je čūlo, kak čī bi njoj eden znotrašnji glas pravo, ka do njoj prošnje poslūhnjene.

Med cerkvenimi dverami je vkūp prišla z svojov so-sedov. To je bila pobožna ženska, pa je zdaj tūdi prišla v cerkev, ka bi bila pri meši.

— No, kak je vaš mož? — je pilala sočūtno.

— Zmirom ednako. Jako slabo njemi je. Zdravnik je pravo, ka ne bo duže živo, čī šče dva dni. Znabiti pa tūdi, ka šče dnes zaspi, tak je slab, — njoj je odgovorila žalostno.

Glejte, kak dobro je biti Marijino dete!

— Naj se zgodi, kak je boža vola! Vi se pa vdajte v njegovo sveto volo!

— Vdála sam se že jaz v božo volo, draga soseda, vej mo v kratkom časi tak mogli vsi zapustiti té svet. Tudi mojemi moževi de smrt dobrota, zato ka jako velke mantre trpi. To me pa zato li preveč žalosti, ka od Boga nanč čüti nešče. Jako bi me žmetno stanolo, či bi tak vtegnó mreti kak pogan.

— Mejmo vüpanje v Bogi. Lejko njemi pa podeli miloščo, ka se spokori, — njoj je pravila tolažljivo soseda.

Molila sam jaz tudi za to vnoči pa vudne, gda sam njemi dvorila, záto ka bi njemi rada rešila dūšo, či njemi že zdravja ne moremo več nazaj dati. Zdaj sam tudi hčer povrgla pri betežniki, ki je malo zadremao, pa sam se paščila v cerkev, ka bi prosila Devico Marijo, naj bo ona tudi na pomoč, pa njemi naj sprosi od Boga miloščo, ka se spreobrne, — je pripovedavala ženska.

— Te pa mejte vüpanje, vej Marija takše prošnje nigdar ne zavrže. Vište, tū stojivi pred samostanom redemptoristov. Znete ka? Ite vi v samostan, poiščite patra Klementa Hofbauera,^{*)} pa ga proste, naj zmiri vašega moža z Bogom. Samo ite. Vej znam patra Hofbauera poznate?

— Poznam ga po glasi. Dosta sam že čüla, kak pobožno pa sveto žive.

— No, vidite. Njega Bog rad poslühne. Zato pa ite k njemi pa ga prosite. Jaz mislim, ka či vam on ne bo mogeo pomočti, ka potom drügi bole nišče nej. Vej bom jaz tudi molila zdaj pri svetoj meši, pa prosila Devico Marijo, naj vam bo na pomoč, ka se to delo srečno dokonča.

Ženska se je zahvalila na dobrom nasveti pa je šla k bogaboječemi redovniki.

^{*)} Zdaj je že svetnikom prišteti.

Tam je z skuznatimi očmi povadala, kakšo nevoloma, pa je prosila pomoč.

— Vse sam že včiniła, ka edna zvesta ženska za svojega moža včiniti more. Včiniła sam pa zato, ka sam oblúbila pred oltarom, ka ga ne odstavim v nikšoj nevoli nej. Vnoči pa vudne sam njemi dvorila, pa nakelko mi je bilo mogoče, sam njemi spunila vsako želo. Tela njemi pa že ne morem več zvrčiti, zato bi rada bila, či bi njemi konči dūšo mogla odsloboditi, ka nebi prišla na skvarjenje — je pravila ženska.

— Kak dugo je že ne bio pri spovedi vaš mož?

— Od zdavanja máo nej! To je pa že več kak dvajseti let!

— Pa si je zdaj v tom nevarnom betegi niednok nej pogučao, ka bi se meo volo spovedati?

— Niednok nej! Oh, vej či bi to včino, bi jaz včasi z veseljom bežala po spovednika. Večkrat sam ga nago-varjala, ka bi se zmiro z Bogom, pa me on te vseli preklinja. Jaz sam zato molila za njega, pa sam nej zgūbila vūpanja.

— Dobro ste včiniłi, — je pravo redovnik.

— Nocojšnjo noč je bio miroven, — je pripovedavala dale ženska. — Zajtra je rano stano. Tak se mi je vidlo, kak či bi ga sladek sen malo razbistro. Odihavle si zdaj bole ednakomerno, pa njemi je pogled postao malo črstvejši, kak je bio prle. To priliko sam jaz porabila, sam se na njega naslonila pa sam ga z lepimi rečmi opominala na zveličanje dūše. Na té moje reči se je páli razburkao pa mi je srdito pravo:

— Ti me že páli z dūhovniki čemeriš! Bole idi tūodnet, pa či je že ednok zdravnik pravo, ka nemam več dosta dnevov živeti, me nahaj, ka v méri merjem!

— Oh častiti gospod, — je pravila ženska z jočom, niti povedati vam ne morem, kak žalostno so me zadele te reči mojega moža! Kak či bi mi što oster nož porino

v boleče srce! Več kák dvajseti let je ne bio pri spovedi, pa te zdaj šcé mreti kak pogan. Pa to on zove za mirno smrt. Nej, naj se zgodi kaštéč, sam si mislila, to pa zato li ne dopūstim, ka bi moj mož brezi slednjih svestev mro. Povrgla sam zato pri njem svojo odraščeno hčer, pa sam se paščila sem v to vašo cerkev, sam zmolila rožnivenec pa prosila blaženo Devico Marijo, štera je mati milosti pa pribežališče grešnikov, naj sprosi mojemi mirajočemi moževi miloščo spokorjenja. Gda sam z cerkvi šla, mi je velela moja soseda, naj idem k vam pa naj vas prosim za pomoč. Hodite zato z menov, častiti gospod! Smilūjte se mojemi mirajočemi moževi, ki nikaj nešče čūti od Boga pa od nemrtelne dūše. Hodite pa ga zmirite z lūbim Bogom. Jaz mam vūpanje, ka se vam to posreči, zato ka mi notranji glas to pravi, ka de Marija z nami.

Tak je pripovedavala pa prosila dūhovnika za pomoč ženska, štera se je bojala za zveličanje svojega moža.

Pater Hofbauer je malo na kráj nagno glavo pa si je začno premišlavati.

— Ja, Devica Marija de nam na pomoč pa naš trūd ne ostane brezi uspeha! Hūdi dūh ne sme zmagati nad dūšami, štere so odkūplene s predragov krvjov Jezusa Křistuša! — je pravo po kratkom pre mišlavanji dūhovnik pa je obrno svoj proséči pogled na steni vi-séče razpetjé.

— Hodva, — je pravo proti ženski, — ka to zgūb-leno ovco pripelava nazaj dobromi Pastéri.

Zatem si je vzéo najsvetejše Oltarskosvestvo pa je šo pohajat betěžnika.

To je bio rokodelavec v najlepših letaj.

V posteli je ležao pa jéčao, poleg njega je pa sedela njegova odraščena hči.

Na betěžniki se je vidilo, ka dosta trpi, pa ka ga je močen beteg že jako spotro. Oči, štere so že skoro

zevsema zgubile svetlost, so njemi že globoko spadnole. Njegov posušeni obraz je pa bio žuti kak vosk.

Gda je pater Hofbauer v sobico stopo, pa je Oltarsko svestvo na sto djao, sta si ženska pa deklina dol pokleknoli. Betežnik je pa gledao dühovnika z nemirnim pogledom, je zmuvo par nerazumlivi reči pa se je te obrno proti steni.

Redovnik je k njemi stopo, njemi je narahi prijaoroko pa je pravo:

— Hvalen bojdi Jezuš Kristuš!

— Ka iščete tū vi, ki svet norite? — je odgovoro betežnik.

— Dūšo vam ščem zvrčiti! je pravo redovnik z lübeznivimi rečmi.

Nato se je betežnik proti njemi obrno pa ga je jako zbočki gledao. Obliteli so ga čemerje pa je bio srditi, tak ka je njegov obraz, šteri je prle bio žuti, postao zdaj naednok rdeči. Njegov prle slab glas, je zdaj začao trepetati, je z rokov kazao proti dveram pa velo dühovniki:

— Ite vō z moje sobe! Ka iščete tū vi, ki Bogiden kradnete? Poberite se tūodnet!

— Dragi moj muž, ne žali častitoga gospoda, ki ti dobro želejo! ga je prosila žena z sklenjenimi rokami.

— Lübi moj oča, ne gučite tak! — ga je prosila hči z jočom.

Pobožen redovnik je pa stao pri miri. Njega so nej žalile grde reči, štere njemi je betežnik zgučao. On se je že k takšemi navado, zato ka se njemi je to nej zdaj prvokrat zgodilo. Ostao je miroven tūdi proti tem božnim rečam pa se je z nasmehom obrno prtī ženskama:

Nikaj vaj naj ne brigajo té grde reči. Ali vidve ne veta, ka po viheri pa po grmlajci pride navadno lepo vreme?

Držao je šče zmerom betežnikovo roko, se je k njemu naslonio pa njemu je z lübeznostjov pravo:

— Dragi prijateo, vi stojite zdaj pred dugov potjov. Ta pot je med potmi celoga sveta najdugša. Pa znate, za koj se skrbi, ki se na dugo pot spravlja? Jeli pa, ka se skrbi za tisto, ka bi si s sebov neseo, ka bi njemu lejšalo težko potüvanje! Zakaj pa vi, ki se tüdi na dugo pot, na ov svet spravlate, neščete vzeti popotnice, ka sam vam jo prineso, presveto telo Jezušovo, brezi štere popotnice ne bote mogli srečno priti v domovino vekivečnoga blaženstva?

Te z lübezlivostjov spregovorjene redovnikove reči so mele takši vpliv, kakšega majo navadno topli sunčeni traki. Pri njih se zača razpüščati léd. Našega betežnika srce je pa bilo nej samo leđeno, nego trdo kak pečina. Naj so se bližali k njemu s kakšovkoli lübeznostjov, ohmečiti so ga nej mogli, tak trdo je bilo to grešno srce.

Na vse lübezlive reči je odgovarjao betežnik samo s preklinjanjom. Té grde reči so se sipavale z vüst njegovih čiduže bole, pa je bio jako razburkani.

Žena pa hči sta ga jočič prosili, naj se obnaša dostojno, naj se obnaša konči tak, kak se spodobi obnašati proti svojemu bližnjemu.

Vse prošnje so pa bile zaman. Ešče tak se je vidlo, ka se njegova razburkanost povekšavle. Čemerio, burkao se je, kak se burka morje v vihernom vremeni.

Seri gospod Hofbauer je pa stao pri miri poleg betežnikove postele. Roko njemu je püsto, zato ka jo je betežnik ze vsov močjov šteo osloboditi, pa je pravo jokajočima ženskama: Mejmo vüpanje v božoj milošči pa v pomoči Device Marije. Tü se vojüje pekel z nebesami za edno človečo düšo. Ta borba najmre, štera se kaže odzvüna na betežniki pa v njegovih rečaj, je nej nikaj drügo, kak izraz znotrašnjega boja, šteri boj vojüjeta v njegovej düši greh pa boža milošča!

— Nikaj več ne guči ti, ki Bogi den kradneš, pa mi žalostiš tiste minote, štere šče mam preživetí na tom sveti, — je skričao betežnik, pa je znova začno preklinjati redovnika.

Redovnik pa, naj njegova bližanja nazočnost ne bi škodila betežnikovej duši, ka bi ga šče gder bole razburkala, je šo za dveri pa si je tam seo na eden stolec. Zatem je naprej vzeo čislo pa je pravo proti jokajočima ženskama:

— Molimo za njega k prečistoj Devici, naj stere moč pekla, pa naj oslobodi to dušo skvarjenja. Devica Marija je pomoč pa obramba grešnikov. Ona nam bo pomagala. Tü more Kristuš zmagati!

Ženski sta tüdi naprej vzeli rožne vence pa sta goreče začnoli moliti.

Častiti gospod Hofbauer je svoj pogled zmerom na betežnika meo oprtoga, kak či bi opazüvao vsako spremembo, pa kak či bi čakao, kakši uspeh bo mela molitev. Molo je pa z gorečim srcom.

Pri mirajočem so se resan vršile spremembe. Samo ka nej tiste, kak je je redovnik čakao.

Betežnika je jako dražo redovnikov pogled, njegovo mirno obnašanje pa goreča molitev. Pa da ga je hüdi düh, šteri je meo v oblasti njegovo dušo, nadigavao proti redovniki, zato je napno vse svoje moči, se je šče ednok zdigno v posteli, pa kak divja zver je erjoveo proti dühovniki:

— Poberi se tüodnet! Ka ščeš tü? Zakaj se pšేశ sem, da sam te nej zvao? Nahaj mene, ka mirno merjem, pa idi tüodnet!

— Nej, dragi moj prijateo, — je odgovoro nato odločno častiti gospod Hofbauer. — Zdaj pa ravno zato ne bom šo. Jaz ščem počakati tvojo smrt, od štere ti praviš, ka de mirna. Jaz sam že najmre dosta lüdi vido srečno mirati. Zdaj pa tüdi to ščem viditi, kakša je smrt

takšega človeka, šteri nešče poznati Boga, pa šteri se po vsaj sili šče pogübiti!

Zatem je molo dale.

Betežnik je pa po celom teli strepeto, pa so se njemi na čeli pokazale rosnate kaplice.

Ka so s trdokornim srcom nej mogle opraviti krotke pa lübeznive redovnikove reči, — to so dosegnole ete ostre reči:

— Vi se po vsaj sili ščete pogübiti!

Kak močen vdarec z velkim železnim klepačom, so zadele te reči njegovo trdokorno srce, tak ka je po vsem teli strepeto.

Zápro je oči, ka ne bi vido tistoga človeka, šteri je te močen vdarec namero na njegovo srce, samo ka njemi je bilo zaman. Dühovnika je, istina, nej vido, gda je oči zapro, čüo je pa strašne reči:

— Vi se po vsaj sili ščete pogübiti!

Te reči so njemi zmerom donele v vühi, so njemi vdarjale na srce, pa so ga jako znemirile.

— Šče se pogübiti! Na skvarjenje šče priti! Po vsaj sili! Pogübiti se šče!

Obrno se je proti steni. Na glavo si je potegno odevalo, pa je bilo zaman!

Ostre reči so njemi zmerom donele po vühaj pa so, kak železen klepač, vdarjale na njegovo srce.

Nej se jih je mogeo osloboditi. Zmerom so njemi odmevale v düši. Tak se njemi je že vidlo, kak či bi bio na dneih pekla, v večnom pogüblenji. Pa na to miseo, ka za volo svojih grehov pa hüdobij ne more čakati zveličanja, nego se resan pogübi, na to miseo ga je obišeo škrab po celom teli.

Častiti gospod Hofbauer pa ženski so pa molile duže.

Molile so pa verno, pa z velkim zavüpanjom, kak či bi z mirovnoga betežnikovoga obnašanja sumnili, ka njemi je Marija sprosila miloščo spokorjenja...

Vej je že po velikom viheri pa po grmlajci nastopila tihota . . .

Ali se bodo razpršili tudi oblaki ?

Ali zasija tudi svetlo sonce ?

Ali se betežnik resan spokori ?

Znamenja kažejo, ka se spokori !

Pa so duže prosili Devico Marijo, pomoč pa obrambo grešnikov, naj ne zapusti toga mirajočega človeka . . .

Vüpanje jih je nej vkanilo.

Devica Marija je pomagala.

Betežnikovo srce se ja začnolo topiti. Dúša se njemi je spreminjavala.

Ķak či bi z vsakov zdravov marjov, štero so zmolili, eden trak bože milošče šino na betežnikovo dúšo, se je betežnik pomali začno zavedati pa se skrbeti za dúšno zveličanje. Ķak oster meč so ga vbadale reči, ka se more pogübiti !

Pa se zaistino more pogübiti ?

Nej ! To je odvisno od njega !

Samo more poslühnoti reč božo, štera ga opomina, naj se spokori.

On pa poslühne to reč božo.

Z glave si je potegno odevalo, se je obrno proti dveram, pa je svoj pogled opro na dühovnika, ki je šče zmerom tam sedo pa bogamolo.

Za koga je molo ?

Za njega !

Za njega, ka se ne bi pogübo !

Zdigno je svojo desnico pa ga je k sebi zvao. Pa gda je redovnik k njemi stopo pa se je nadnjega naslonono, ga je betežnik s tresočim pa s požalüvajočim glasom pitao :

— Ali mi odpüstite, da sam vas razžalo ?

— Dragi moj prijateo, jaz sam vam že davno odpüsto, — je odgovoro redovnik z lübeznivimi rečmi.

— Ste nej čemerni, ka sam tak grdo z vami gučao ?

— Sam nej bio čemeren !

— Lepo se vam zahvalim ! Oh, kak ste vi dobri, častiti gospod ! Ali pa meni tūdi gospodni Bog odpūsti ?

— Kakpa ka vam odpūsti !

— Da pa jaz dosta grehov mam ! Velike so moje hūdobije ! — je dostavo betežnik nevolno. Nato se je pūsto v joč pa je z skuznatimi očmi gledao dūhovnika.

— Samo se ščista spovejte pa požalūjte svoje grehe s potrtrim srcom, dragi moj človek, — ga je tolazo častiti gospod, — vej vam je te Bog odpūsti, zato ka je on neskončno smileni, pa rad odpūsti spokorjenomi grešniki.

Betežnik si je nato globoko pa olejšajoče zdejno.

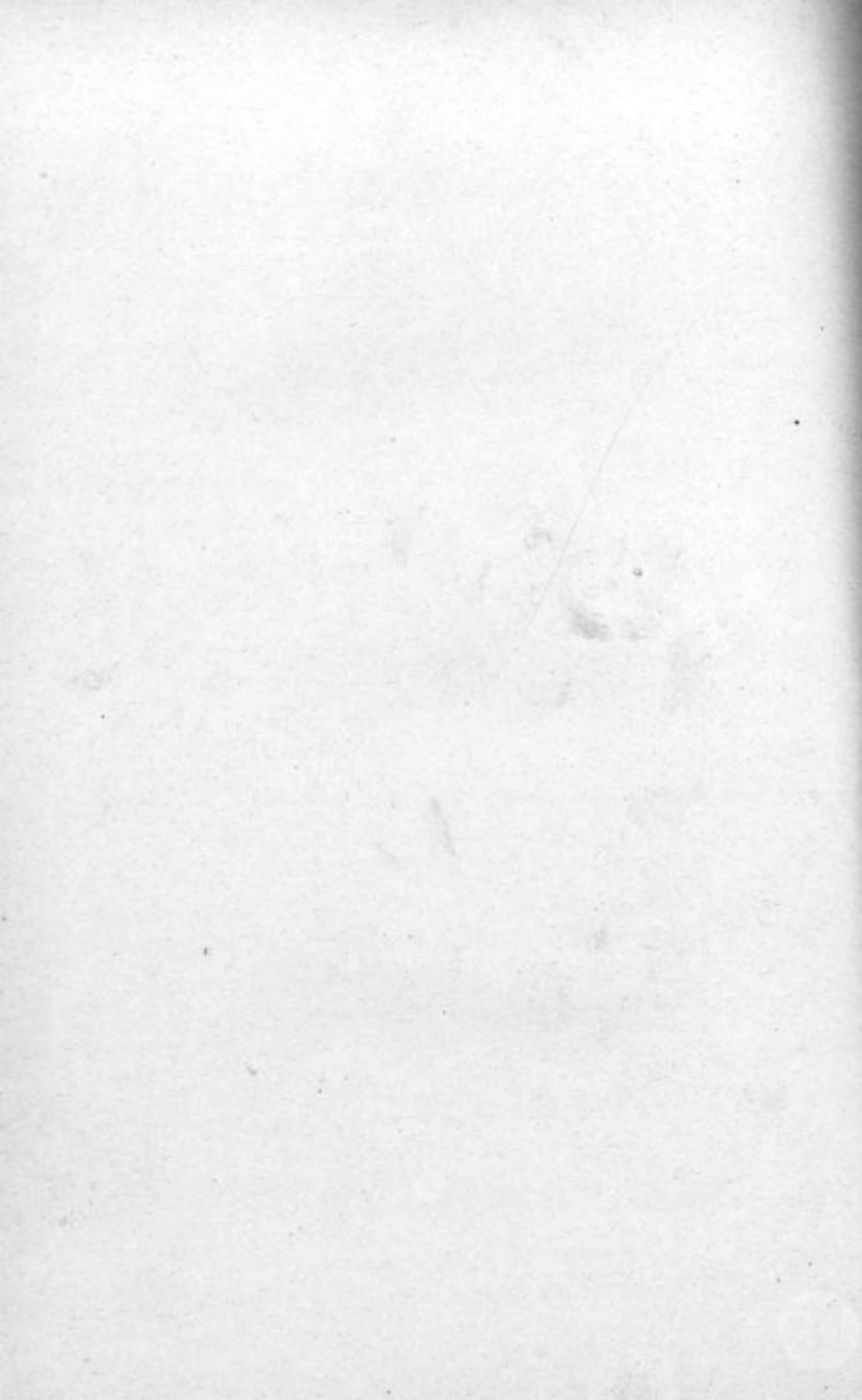
— Te se mi pa ne de trbelo pogūbiti ! — je šepetao pa se je zmiro z Bogom. Gda je redovnik šteo oditi, je podržao betežniki sveto razpetje. Té je pa z veseljom zgrabio za nje, je je skūšivao pa na prsi prtisno, kak či bi šteo praviti, ka je njegovo srce pa dūša bože, pa ga od Boga nikaj več ne odloči . . .

V vseh srca se je naselilo veselje. Čiravno ka je betežnikova smrt povzročila žalost družini, so se zato potolažili z tem, ka za koj so tak goreče molili, za spokorjenje betežnikovo, ka se njim je ta prošnja spunila.

K tomi je pripomogla Devica Marija, štera je pokazala, ka molitev svetoga rožnoga venca ma vsigdar uspeh.

„Vk.“ 1914.

Žalik Marko 30 f, Hozian Jožef 40 f, Krampač Matjaš 40 f, Krampač Janoš 40 f, Pétek Stevan 20 f, Žalik Stevan 20 f, Prša Marko 26 f, Matjašec Jožef 20 f, Kranjec Stevan 60 f, Kotnjek Stevan 20 f, Hozian Marko 40 f, Zelko Stevan 80 f, Tivadar Ivan 20 f, Spilak Ivan 40 f, Žalik Ivan 20 f, Horvat Stevan 20 f, Hozjan Ivan 20 f, Matjašec Ivan 20 f, Matjašec Ivan 40 f, Zver Bara 10 f, Zelko Marija 20 f, Režonja Janoš 40 f, Tumpa Kata 20 f, Žerdin Janoš 40 f, Hozjan Kata 20 f, Hozjan Mihal 20 f, Režonja Jožef 20 f, Režonja Ana 20 f, T. B. 10 f, Ž. S. 10 f, vküp 72 K 50 f.

Pošta.

Marijin rob. V. Marijino nasledüvanje ne objavimo celo. Nekaj že je prestávenoga, kaj je lepše, se objávi. Vse ne trebe. Misel od lista za mladino je lepa — a samostalno se ne da zvršiti. More se reč z listom zdrüžiti. Hvala na poslanih rečeh.

Vsem. Prosim vse dragi naročnike, naj poravnajo svoje dugé, ki so še lista nej plačali. Polleta je minolo.

Popolni odpüstki.

Za tretji réd: julija 9, 14, 24, augusta 2-ga (kelkokrat se církev pohodi.)

Za Srca Jezušovoga bratovčino: augusta 7, ali 9-ga i eden šterikoli dën meseca.

Za oltárskoga Svestva bratovčino: augusta 6-ga i eden šterikoli den meseca.

Za bratovčino karmelske Dev. Marije: julija 16, (kelikokrat se církev pohodi) v osmini vsakiden, 19, 20, 24, 26-ga, augusta 7-ga.

Za bratovčino živoga rožnoga venca: julija 19, i aug. 5-ga.

K zadoblenji popolnih odpustkov je potrebno spoved, prečiščevanje opraviti i v namen materecerkve moliti. Navadno se moli 5 očanašov, 5 zdravimarj. Da je k zadoblenji večih popolnih odpuskov tudi obiskanje cerkve naprejspisano, (tretjeredniki majo več takših) naj po obhajili z cerkvi idoč se v njo ešče ednok povrnejo i tékrát zmolijo zapovedanih 5 očanašov i 5 zadržimarj. Najbolše je pa več zmoliti, da na dén zavolo večih bratovčin več popolnih odpustkov zamore človek dobiti. Edno čislo bi za vse zadostovalo. Ki vsaki den, ali konči 5-krat na tjeden hodi vredno k sv. obhajili, brez spovedi dobi vse popolne odpustke na tedneve spadajoče. (Ac. S. S. XXXIX. 62. 1906. febr. 14.)

Na znánje.

Cena Marijinoga lista je za domače 2 K., za amerikance tri.

List se more naednok naprej dolplačati. Ki je to ne mogoči včiniti, sme na pol leta 1 korono, ali na edno štrtino leta 50 filerov plačati naprej.

Vsaki naročnik, ki se toga predpisa pri pláči drži, dobi k listi brezpláčno proti konci leta kalendár leta 1915-ga.

Vsi naročniki so spisani v serafinsko lúbézni družbo „i záto se za nje žive i pokojne na leto više tri jezero svéti meš slúži“. Tá družba je v Linci i oskrbláva siromaško, sirotinsko deco.

Za širitele, pisatele i druge podpiráče se vsaki mesec z pozsed slúži edna sveta meša z vsemi vernimi dúšami v vicah vréd.

Peneze i vsa písmá naj se pošilajo samo na té naslov:

Klekl Jožef

vpok. plebanoš v Čerensovcih. Cserföld, Zalám.

Vsebina.

Kaj bo letos ?	193
Človeka iščem	195
Marija Benedeta	196
Svéta Monika	200
Srcé Jezušovo	202
Nebéša — Svádba	205
Servulus	205
Mali Jezuš v sv. hoštiji	210
Don Bosko i sv. Vincencij	211
Moč sv. rožnovenca	212